

Ankenævnet *for* Forsikring

Den 21. oktober 2020 blev i sag nr. 94768:

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

mod

LB Forsikring A/S
Farvergade 17
1463 København K

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har bilforsikring. I klageskema samt følgeskrivelse af 28/1 2020 til nævnet har klageren bl.a. anført:

"Kort redegørelse for sagen

I forbindelse med kørsel på vejanlæg på offentlig parkeringsplads bliver min bil – efter passage af privat sidevej - påkørt af modpartens køretøj, som kommer kørende ud fra den private sidevej. Modpartens køretøj påkører min bils højre frontside ved forhjulet.

Jeg klager over afgørelse truffet af LB Forsikring – begrundet med vigepligtsregler. LB Forsikring fastholder, på trods af mine gentagne indsigelser, at jeg bærer det færdselsmæssige ansvar for kollision med modpart på skadestedet. Skadestedet beliggende på den offentlige parkeringsplads anlagt på ejendommene matr. nr. ... – nærmere bestemt ved adgang/overkørsel fra anlagt privat vej på privat ejendom/grund til den offentlige parkeringsplads.

Hvad vil du konkret opnå hos selskabet?

Jeg er ikke enig med LB Forsikring, om den afgørelse de har truffet. Jeg fastholder at modparten bærer ansvaret for kollisionen ved ikke at overholde sin ubetingede vigepligt, og at jeg dermed er berettiget til at få refunderet min selvrisiko på kr. 3.050,-."

Selskabet har i brev af 12/2 2020 til nævnet bl.a. redegjort for sagsforløbet og afgørelsen således:

"Vi har modtaget ankenævnsklagen fra [klageren] (herefter vores medlem), der har bilforsikring i LB Forsikring. Han klager over, at vi har opkrævet fuld selvrisiko på 3.050 kr. i anledning af en ska-

de den 11. september 2019, hvor medlemmets bil stødte sammen med en anden bil. Ved uheldet skete der skade på både medlemmets og modpartens bil.

Vi har vurderet, at medlemmet bærer den fulde skyld for sammenstødet som følge af, at han tilsidesatte sin højre-vigepligt. Vi har som følge heraf opkrævet selvriskoen på 3.050 kr.

Sagens faktiske omstændigheder

Medlemmet anmeldte den 11. september 2019, at han samme dag kl. 10.45 var kollideret med en anden bil. Kollisionen var sket på en parkeringsplads, hvor medlemmets bil var blevet påkørt af en modpart, der kom kørende fra en sidevej. Han fremsendte et foto af parkeringspladsen samt et luftfoto, hvor han havde indtegnet bilernes placering (også vedlagt klagen til ankenævnet). Han fremsendte også en video fra et overvågningskamera, der viste påkørslen.

Ved mail af 24. september 2019 meddelte vi, at vi anerkendte dækning for skaden på bilen og udbetalte erstatning. Vi anførte, at vi over for modpartens forsikringselskab måtte acceptere, at vores medlem bar ansvaret for påkørslen, da medlemmet efter vores opfattelse havde tilsidesat den højre-vigepligt, der gjaldt for ham. Medlemmet klagede over afgørelsen, som vi fastholdt ved breve af 9. oktober, 1. november, 13. november og 3. december 2019. Sagen er herefter indbragt for ankenævnet.

Vores vurdering af sagen

På baggrund af klagen til ankenævnet har vi gennemgået sagen på ny, men vi finder ikke grundlag for at ændre vores afgørelse.

Sammenstødet skete på en parkeringsplads, hvor medlemmet kom kørende, mens modparten kom kørende ud fra en sidevej, der ligger i forbindelse med parkeringspladsen.

Parkeringspladsen, som sammenstødet skete på, er omfattet af færdselsloven. Det gælder i øvrigt også den vej, modparten kom kørende fra. Således følger det af færdselslovens § 1, at loven gælder, hvor ikke andet er bestemt, for færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter. Som det fremgår af Karnovs noter til bestemmelsen, udstrækkes færdselslovens område meget vidt som f.eks. til pladser, veje og lignende, der slutter sig til offentlige områder. Det nævnes således, at f.eks. kørsel på en strandbred kan falde ind under bestemmelsen, hvis arealet i øvrigt benyttes til almindelig færdsel. Af relevant praksis, hvor arealerne blev anset for omfattet af færdselsloven, kan f.eks. nævnes: UfR 1967.917Ø (Københavns lufthavns område), UfR 1970.223 (gårdsplads hvorover der skete tilkørsel til en campingsplads), UfR 1993.670 (militær flyveplads hvor der foregik byggeri), UfR 1999.329Ø (tankstation), UfR 2005.3308Ø (afskærmet byggeplads som var en del af et parkeringsareal) og TfK 2014.59 (private parkeringspladser til en beboelsesejendom).

I henhold til færdselsloven er det almindelige udgangspunkt, at der gælder højrevigepligt, hvor to biler kommer kørende på en sådan måde, at deres færdselsretninger krydser hinanden, jf. § 26, stk. 4. Dette er også tilfældet her, hvor der ikke på den vej, som modparten kommer fra, er markeret vigepligt med hjåntænder, skiltning eller et forhøjet vejniveau med f.eks. brosten.

Medlemmet gør gældende, at tilfældet i stedet er omfattet af § 26, stk. 3, 1. pkt., om udkørsel fra parkeringsplads, ejendom, grundstykke, tankstation eller andet lignende område uden for vej. Heri er vi ikke enige.

Færdselsloven gælder også for private veje i tilfælde, hvor vejen typisk benyttes som adgangsvej for flere beboelses- eller erhvervsjendomme, således som det netop er tilfældet i denne sag. Vi henviser til luftfotos af området, der illustrerer, at vejen netop flugter op til flere ejendomme. Det er i den forbindelse uden betydning, om vejen er privat eller offentlig, jf. lovens § 2, nr. 28. Der finder således almindelig færdsel sted i form af arbejdskørsel på den pågældende vej. Endvidere benyttes vejen også af fodgængere. Således ses der på videoen, der viser sammenstødet, netop en fodgænger, der kommer gående. Det er vores klare opfattelse, at den vej, modparten kommer fra, ikke kan betegnes som 'ejendom' eller 'andet lignende område uden for vej' i § 26, stk. 3, 's forstand. Vi skal anmode ankenævnet om at gennemgå de foreliggende fotos i sagen, herunder dem i vores breve af 9. oktober 2019, jf. bilag G, og 1. november 2019, jf. bilag I, der giver et godt overblik over vejforholdene.

Vi har naturligvis forståelse for medlemmets situation. Det kan således overvejes, om det ville være hensigtsmæssigt at indføre vigepligt i form af f.eks. hjåtænder for enden af den vej, modparten kom kørende på. En sådan vigepligt er imidlertid ikke indført, og man 'falder' derfor tilbage på det almindelige udgangspunkt om højre-vigepligt i færdselslovens § 26, stk. 4, ved to færdselsretninger, der krydser hinanden.

Vi hæfter direkte over for modparten i anledning af skaden på dennes bil, jf. færdselslovens §§ 105 og 108. Vi har derfor været forpligtet til at anerkende, at medlemmet bærer skylden for sammenstødet i overensstemmelse med § 26, stk. 4."

Klageren har i brev af 6/3 2020 til nævnet bl.a. anført:

"Det er ikke kun forholdet (1) – der drejer sig om hvilken vigepligt, der er gældende på kollisionsstedet, men også forholdet (2) - der drejer sig om lovligheden af den etablerede færdselsadgang fra delareal A. til delareal B. af matr. nr. ..., som har betydning for sagens udfald. Begge forhold må, efter min vurdering, lægges til grund for en placering af ansvaret for kollisionen. Bilaget (Bilag a. – til indlæg 1.) - dokumenterer, at parkeringspladsen er en offentlig parkeringsplads med opmærkede parkeringsbåse, offentlige vejarealer og færdselsregulerende skiltning.

Forholdet (1):

Af Færdselslovens § 1. fremgår følgende bestemmelse:

Loven gælder, hvor andet ikke er bestemt, for færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter. Ref. Justitsministeriet – bilag (Bilag b. - til indlæg 1.) Det er almindeligt antaget, at det afgørende for, om et areal er omfattet af afgrænsningen i færdselslovens § 1, er, om arealet benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter. Der må således lægges vægt på de faktiske forhold, og der må kræves en mere almindelig benyttelse, men det er tilstrækkeligt, at et enkelt af færdselselementerne – f.eks. fodgængere, cyklister, eller bilister benytter arealet.

Færdselsloven definerer forholdet vej således: Vej er et færdselsanlæg, som benyttes til almindelig færdsel (jf. Den Danske Ordbogs betydning af almindelig - færdsel som ikke adskiller sig fra gennemsnittet – er uden bemærkelsesværdige eller påfaldende egenskaber) af en eller flere færdselsarter.

Af definitionen følger:

At Færdselsloven er gældende på den offentlige parkeringsplads – almindelig færdsel.

Af definitionen og med ref. til Justitsministeriets udtalelse ser jeg følgende konsekvens heraf:
At Færdselsloven ikke er gældende på det private grundstykke - delareal A. Adgangen til delareal A. er alene markeret med skiltningen - færdselstavle C22.1 med undertavle UC 20.8 – arbejdskørsel tilladt. Der er ikke opsat vejvisningsskilte eller nogen anden form for skiltning. Grundstykket delareal A. med anlagt køreareal har ikke nytte til almindelig færdsel, men til arbejdskørsel, og indgår således ikke i definitionen vej.

Af Færdselslovens § 26, stk. 3. fremgår følgende bestemmelse:

Ubetinget vigepligt gælder endvidere ved udkørsel fra parkeringsplads, ejendom eller grundstykke, tankstation eller andet lignende område uden for vej, fra sti, gågade, markvej eller lignende og ved enhver udkørsel fra vej, der sker over fortov, cykelsti eller rabat, som er hævet over kørebanen på den vej, der køres ind på. Cyklist eller knallertkører, som fra en cykelsti, der ikke er anlagt i forbindelse med en vej, kører ind på eller over en vej, samt cyklist eller knallertkører, der svinger fra en cykelsti ud på kørebanen, har ligeledes ubetinget vigepligt.

Forholdet (2):

Med henvisning til min e-mail af 3. november 2019 – bilag J. i LB Forsikrings svar på min klage – beskriver jeg det faktum, at færdselsadgangen fra grundstykket delareal A. til den offentlige parkeringsplads delareal B. aldrig er blevet lovliggjort af [kommunes vejmyndighed] – med deraf svigt omkring trafiksikkerhedsmæssige foranstaltninger.

jf. vejlovens § 49. Stk. 1. - Nye adgange og udvidelse af eksisterende adgange til offentlige veje og stier må ikke etableres uden vejmyndighedens tilladelse. § 49. Stk. 4. - Skønnes det påkrævet af vejtekniske eller færdselsmæssige grunde, kan vejmyndigheden som betingelse for tilladelse efter stk. 1 stille krav til placering, udformning og benyttelse af adgangen.

Faktuelt grundlag:

Delareal B. – ejet af [kommune] - er en offentlig parkeringsplads, anlagt med opmærkede parkeringsbåse, offentlige vejarealer og færdselsregulerende skiltning.

Delareal A. – ejet af [kommune] – er som oplyst af kommunen privat område, privat ejendom – et grundstykke.

Fra delareal A. til delareal B. er der anlagt færdselsadgang for arbejdskørsel – adgangen er ikke lovliggjort af vejmyndigheden.

Ved adgangen forefindes der ingen indikatorer om anden færdsel end arbejdskørsel på delareal A. Brugernes adgang til de enkelte faciliteter i ... Idrætscenter er udelukkende etableret ved centrets hovedindgang – se bilag - (Bilag c. - til indlæg 1.).

Der foreligger en situation, hvor jeg bliver kollideret af en modpart, der efter min vurdering – anlagt på grundlag af ovennævnte forhold - ikke overholder ubetinget vigepligt, og som tilmed færdes over en ikke lovliggjort færdselsadgang mellem areal A. og B. Der er intet der indikerer, at det etablerede anlæg for arbejdskørsel er anlagt for andre færdselsmæssige formål.

Min vurdering af sagen er således, som tidligere fremlagt, at der ikke foreligger et retmæssigt grundlag for, at LB Forsikring kan fastholde Deres afgørelse.

Ankenævnet for Forsikring

5.

94768

!!! Skulle LB Forsikrings udlægning være gældende, vil der være højre vigepligt overfor kørende færdsel, som kører ud fra virksomhed, gård(landbrugsejendom), privat fællesvej på landet, skovvej eller andet lignende."

Selskabet har i brev af 19/3 2020 til nævnet bl.a. anført:

"For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt færdselsloven finder anvendelse (under medlemmets 'punkt 1'), henviser vi til vores bemærkninger i vores første indlæg til ankenævnet. Som anført udstrækkes færdselslovens område meget bredt, jf. Karnovs bemærkninger til lovens § 1 og den retspraksis, vi har redegjort for. Det er efter vores opfattelse utvivlsomt, at færdselsloven finder anvendelse på den vej, modparten kommer kørende fra. Vejen anvendes således fast til arbejdskørsel til de ejendomme, der ligger ud til vejen, samt af fodgængere. Alternativet ville være, at alle færdselslovens regler – f.eks. reglerne om spirituskørsel – ikke fandt anvendelse på det pågældende vejstykke. Hertil kommer, at færdselsloven under alle omstændigheder finder anvendelse på parkeringspladsen, hvor påkørslen sker, hvilket vores medlem da også synes at være enig i.

For så vidt angår medlemmets bemærkninger under 'punkt 2' skal vi igen understrege, at det ikke er af betydningen for definitionen 'vej', om en vej er privat eller offentlig. Vejstykket fremstår klart som en vej og ikke som et område omfattet af færdselslovens § 26, stk. 3. Vi er derfor heller ikke enige i medlemmets afsluttende kommentar."

Til dette har klageren fremsendt brev af 25/3 2020, hvori det bl.a. er anført:

"Lov om private fællesveje definerer tre kategorier af veje – jf. § 10:

1. Stk. 1) Offentlig vej: Vej, gade, bro eller plads, der er åben for almindelig færdsel
2. Stk. 3) Privat fællesvej: Vej, gade, bro eller plads, der ikke er en offentlig vej, jf. nr. 1, og som fungerer som færdselsareal for anden ejendom end den ejendom, som færdselsarealet ligger på, når ejendommene ikke har samme ejer.
3. Stk. 9) Privat vej: Vej, gade, bro eller plads, der ikke opfylder betingelserne for at være offentlig vej, jf. nr. 1, eller privat fællesvej, jf. nr. 3.

Færdselsareal A. er ikke en offentlig vej, ej heller en privat fællesvej (ingen vejudlæg), men i privatvejslovens definition en privat vej.

Færdselsloven definerer vej således:

Af Færdselslovens § 1. fremgår følgende bestemmelse:

Loven gælder, hvor andet ikke er bestemt, for færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter.

Færdselsloven definerer således begrebet vej som følgende: Vej er et færdselsareal/- anlæg, som benyttes til almindelig færdsel.

Ref. Den Danske Ordbogs betydning af almindelig:

Noget som ikke adskiller sig fra gennemsnittet – er uden bemærkelsesværdige eller påfaldende egenskaber.

Ref. Justitsministeriet, arealafgrænsning i færdselslovens § 1– bilag (Bilag b. - til indlæg 1.)

Det er almindeligt antaget, at det afgørende for, om et areal er omfattet af afgrænsningen i færdselslovens § 1, er, om arealet benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter. Der må således lægges vægt på de faktiske forhold, og der må kræves en mere almindelig benyttelse, men det er tilstrækkeligt, at et enkelt af færdselselementerne – f.eks. fodgængere, cyklister, eller bilister benytter arealet.

Delareal A. kan med færdselslovens definition af begrebet vej og med ref. til Justitsministeriets udtalelse ikke være omfattet af afgrænsningen i færdselslovens § 1 - idet følgende er gældende for arealet:

Færdselsareal A. er ikke en offentlig vej, ej heller en privat fællesvej (ingen vejudlæg), men i privatvejslovens definition en privat vej.

Adgangen til færdselsarealet - delareal A. fra delareal B. er alene markeret med skiltningen - færdselstavle C22.1 – kørsel med motorkøretøj, stor knallert, traktor og motorredskab forbudt og med undertavle UC 20.8 – arbejdskørsel tilladt.

Der er ikke opsat vejvisningsskilte eller nogen anden form for skiltning, som orienterer om anden brug af arealet A. end til arbejdskørsel – dvs. ingen angivelse af nytte til almindelig færdsel.

Færdselsarealet A. er ikke udført med færdselssikkerhedsmæssige foranstaltninger – hverken for-
tov, cykelsti eller vejbelysning.

Af Færdselslovens kapitel 4 fremgår følgende bestemmelse:

§ 26. Stk. 3. Ubetinget vigepligt gælder endvidere ved udkørsel fra parkeringsplads, ejendom eller grundstykke, tankstation eller andet lignende område uden for vej, fra sti, gågade, markvej eller lignende og ved enhver udkørsel fra vej, der sker over fortov, cykelsti eller rabat, som er hævet over kørebanen på den vej, der køres ind på.

De markerede tre forhold i § 26 danner hver især grundlag for, at der gælder ubetinget vigepligt ved udkørsel fra delareal A. til delareal B.

Som tidligere nævnt er delareal A. et privat areal – en privat ejendom, et grundstykke.

Med ovennævnte anførte omkring begrebet vej må det også gælde, at delareal A. definitions-
mæssigt er andet lignende område uden for vej.

Med ref. til LB Forsikrings bemærkning om spirituskørsel, kan jeg nu ikke lige se, at der er nogen hindringer for, at politiet kan håndhæve regler om spirituskørsel på privat vej – som f.eks. ved hensigt om kørsel ud på almindelig færdselsvej eller i andre forhold, hvor der er fare for andre.

LB Forsikring henviser - i Deres høringsindlæg af 12.02.2020 - til videoen, der viser sammenstødet. På videoen ses en fodgænger, der færdes på færdselsarealet A. Situationen understreger netop, at arealet ikke formålmæssigt er tilegnet anden færdsel end arbejdskørsel – fodgængerens har ikke mulighed for, at færdes på et færdselssikkerhedsmæssigt anlæg og færdes, som det ses, til yderligere fare for sig selv i vejanlæggets højre side i forhold til færdselsretningen.

Følgende er under alle omstændigheder gældende for færdselsareal på delareal A.:

Færdselsareal A. er ikke en offentlig vej, ej heller en privat fællesvej (ingen vejudlæg), men af privatvejslovens definition en privat vej.

Adgangen til færdselsarealet - delareal A. fra delareal B. er alene markeret med skiltningen - færdselstavle C22.1 – kørsel med motorkøretøj, stor knallert, traktor og motorredskab forbudt og med undertavle UC 20.8 – arbejdskørsel tilladt.

Der er ikke opsat vejvisningsskilte eller nogen anden form for skiltning, som orienterer om anden brug af færdselsarealet A. end til arbejdskørsel.

Færdselsarealet A. er ikke udført med færdselssikkerhedsmæssige foranstaltninger – hverken for-tov, cykelsti eller vejbelysning.

Fra delareal A. til delareal B. er der anlagt færdselsadgang – adgangen/overkørslen er ikke lovliggjort af vejmyndigheden - der foreligger ikke nogen tilladelse jf. vejlovens § 49. Stk. 1.

Jeg har ikke yderligere bemærkninger, og mener i tråd med LB Forsikring, at sagen nu kan behandles af nævnet på det foreliggende grundlag."

Klageren har efterfølgende i brev af 18/5 2020 til nævnet bl.a. anført:

"Efter en langvarig dialog med [kommune] er det med meget stor tilfredshed, at det nu kan konstateres, at der ikke i fremtiden kan opstå tvivl om, at der gælder ubetinget vigepligt ved udkørsel/overkørsel fra den private vej - delareal A. til den offentlige parkeringsplads - delareal B.

Den ubetingede vigepligt er inden for de seneste to måneder blevet afmærket med vigelinje – 'hajtænder' på tværs af hele færdselsarealet.

Jeg vurderer, at denne oplysning er relevant for sagen, og har ikke yderligere bemærkninger."

Selskabet har herefter i brev af 16/6 2020 til nævnet bl.a. anført:

"Vi har modtaget medlemmets indlæg, der er uploadet på nævnets portal den 9. juni 2020. Medlemmet anfører, at kommunen nu har lavet afmærkning med højtænder, således at der er ubetinget vigepligt fra det område, hvor modparten kørte (af medlemmet benævnt areal A) til det område, hvor medlemmet kørte (af medlemmet benævnt areal B).

Som vi også har anført i vores første indlæg til ankenævnet, har vi forståelse for, hvorfor medlemmet overså sin højre-vigepligt. Vi anførte således, at det kunne overvejes, om det ikke ville være hensigtsmæssigt at indføre vigepligt for enden af den vej, modparten kom kørende på – f.eks. i form af højtænder. Det var der imidlertid ikke indført på skadestidspunktet, og man falder derfor tilbage på færdselslovens almindelige udgangspunkt om højre-vigepligt. Vi har derfor været forpligtede til over for modparten – over for hvem vi hæfter direkte, jf. FL §§ 105 og 108 – at anerkende, at medlemmet bærer skylden for sammenstødet.

Det forhold, at der nu med højtænder er indført ubetinget vigepligt, styrker efter vores opfattelse netop, at der ikke var ubetinget vigepligt på skadestidspunktet. I så fald havde der ikke været behov for at lave højtænder. Højtænder anvendes netop for at indføre ubetinget vigepligt, hvor det ellers ikke ville følge af de almindelige færdselsregler."

Heroverfor har klageren i brev af 5/8 2020 til nævnet bl.a. anført: "Delareal A. er - som flere gange nævnt - privat ejendom, hvorpå der er anlagt et færdselsareal for den arbejdskørsel, der helt specifikt er knyttet til idrætshallerne - yderligere præciseringer af forholdene fremgår af de tidligere indlæg. Fra delareal A. til delareal B. er der anlagt færdselsadgang – adgangen/overkørslen var på

skadestidspunktet ikke lovliggjort af vejmyndigheden - der forelå ikke nogen tilladelse jf. vejlovens § 49. Stk. 1.

Der er intet usædvanligt ved - efter at der er rettet kraftig opmærksomhed på de problematiske trafiksikkerhedsmæssige færdselsforhold på stedet overfor vejmyndighed og politi - at dette har ført til en yderligere markering af den ubetingede vigepligt ved udkørsel fra delareal A. til delareal B. - ved etablering af vigelinje – såkaldte hjåtænder."

Nævnet har fået forelagt bilag fra sagen. Nævnet har blandt andet modtaget et oversigtsbillede over uheldsstedet samt fotos. Uddrag af bilagene gengives nedenfor. Af skadesanmeldelsen af 11/9 2019 fremgår det bl.a.:

"Skade information

Beskrivelse: I forbindelse med kørsel på parkeringspladsens vejanlæg bliver min bil - efter passage af sidevej - påkørt af modpartens køretøj, som kommer kørende ud fra sidevejen. Modpartens køretøj påkører min bils højre frontside ved forhjulet.

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"2. Ansvar

...

3. Hvad dækker forsikringen?

Forsikringen dækker det erstatningsansvar, den sikrede som ejer, bruger eller fører af den forsikrede bil pålægges.

...

3. Kasko

...

4. Forsikringen dækker disse skader:

Forsikringen dækker enhver skade på den forsikrede bil

...

15. Generelt for alle dækninger

...

C. Selvrisiko

Selvrisikoen er den del af erstatningen, som sikrede selv skal betale efter en skade. Vi opkræver selvrisiko ved enhver skade, se størrelsen på policen. Selvrisikobeløbet indeksreguleres.

Når vi gør en skade op, beregner vi først LB Forsikrings samlede skadeudgift. Herfra fratrækkes selvrisiko, før vi udbetaler erstatningen.

...

Vi opkræver kun én selvrisiko pr. skade.

...

Der er ikke selvrisiko ved følgende skadetyper:

- Skade der ikke medfører udgift for os
- Skade på forruder når glasset repareres i stedet for at blive skiftet ud
- Når skaden er forvoldt af en kendt skadevolder, hvis ansvar falder bort efter Lov om Erstatningsansvar

- Når den kendte og ansvarlige skadevolder er ude af stand til at betale vores udgifter tilbage
- Personskade på tredjemand, hvis føreren af den forsikrede bil er uden skyld i skaden
- Skade på fører og passager
- Vejhjælp."

Nævnet udtaler:

Klageren anmeldte den 11/9 2019, at han samme dag kørte på en parkeringsplads, og da han passerede en sidevej, blev han påkørt af modparten, der kom ud fra sidevejen. Selskabet har pålagt klageren det fulde ansvar for sammenstødet og opkrævet klageren selvrisiko. Klageren kræver, at selskabet refunderer selvrisikoen på 3.050 kroner.

Klageren har anført, at det er modparten, der bærer ansvaret for kollisionen ved ikke at overholde sin ubetingede vigepligt. Han har anført, at det ikke kun drejer sig om, hvilken vigepligt, der er gældende, men også om "lovligheden af den etablerede færdselsadgang fra delareal A. til delareal B. af matr. nr. ..., som har betydning for sagens udfald." Han har anført, at det efter en langvarig dialog med kommunen nu ikke længere kan opstå tvivl om, hvorvidt der er gælder en ubetinget vigepligt ved udkørsel fra den vej, hvorfra modparten kom, da der nu er blevet afmærket med hjænder.

Selskabet fastholder sin afgørelse under henvisning til, at selskabet hæfter direkte over for modparten samt at selskabet har været forpligtet til at anerkende, at klageren bærer skylden for sammenstødet i overensstemmelse med færdselslovens § 26, stk. 4, der omhandler højre vigepligt.

Efter en gennemgang af sagen – herunder de fremlagte oversigtsbilleder/fotos – finder nævnet, at der på skadestidspunktet gjaldt en højre vigepligt, og at færdselsuheldet skete, fordi klageren ikke overholdt denne vigepligt. Nævnet kan derfor ikke kritisere selskabets afgørelse.

Det, som klageren har anført – herunder at der efter det anmeldte uheld er blevet afmærket med hjænder, og at der således nu gælder en ubetinget vigepligt fra den vej, hvor modparten kom fra – kan ikke føre til andet resultat.

Ankenævnet for Forsikring

10.

94768

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Jens Kruse Mikkelsen

formand